

Старійшина Річард Г. Скотт
З Кворуму Дванадцятьох Апостолів

ЖИВИЙ, СВЯТИСЬ ТВОЄ ІМ'Я!

Наше розуміння Спокути Ісуса Христа і віра в неї додаватимуть нам сили і здібностей, які потрібні для успішного життя.

Це ранок Великодня, святого дня, коли у всьому християнському світі святкується перемога Ісуса Христа над смертю. Його Воскресіння розірвало ланцюги смерті, які до цього були нерозривними. Він відкрив шлях, щоб кожна дитина Небесного Батька, народжена на землі, мала можливість піднятися із смерті, щоб жити знову.

Як мав радіти наш Небесний Батько у той священний день, коли Його цілковито слухняний, у всьому гідний Син розбив кайдани смерті. Що сталося б з вічною метою Батькового плану щастя, якби Його дивовижно слухняний Син не здійснив нескінченну і вічну Спокуту? Що сталося б з вічною метою Сотворіння землі, на якій духи мали отримати тіла, якби смерть була кінцем існування і ніхто б не воскрес? Яким славетним моментом був той ранок для всіх, хто розумів його значущість.

Великдень—це та священна пора, коли серце кожного відданого християнина звертається у смиренній вдячності до нашого дорогого Спасителя. Це пора, яка має приносити мир і радість всім, хто любить Його і

виявляє це, виконуючи Його заповіді. Великдень викликає думки про Ісуса, Його життя, Його Спокуту, Його Воскресіння, Його любов. Він встав із мертвих зі “зціленням на крилах Своїх” (див. Малахія 4:2; 3 Нефій 25:2). О як нам всім потрібно, щоб Викупитель міг принести зцілення. Це моє послання надії ґрунтується на принципах, втілених у вченнях Великого Учителя, Ісуса Христа.

Члени Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів можуть повніше розуміти розмах зцілення, яке стало можливим завдяки Його Спокуті, оскільки ми маємо повноту Його доктрини. Ми усвідомлюємо: те, що Він добровільно зробив у безмірному стражданні й жертвуванні, матиме для нас наслідки не лише у цьому житті, але й у всій вічності.

У цю Великодню пору, коли ми згадуємо про Воскресіння і ціну, яку було заплачено, та дар, який було дано через Спокуту, замисліться над тим, чого навчають нас Писання про ці священні події. Ваше особисте свідчення про їхню реальність зміцниться. Вони повинні бути чимось більшим, ніж принципами, які ви

запам'ятовуєте. Вони повинні вpleстися у кожную фібру вашого ества і стати bastіоном проти хвилі всякої гидоти, що піднімається й заражає наш світ.

Пророк Легій проголосив глибоку істину, сказавши: “Отже, викуплення приходить у Святому Месії і через Нього; бо Він сповнений благодаті й правди. Послухайте, Він віддає Себе в жертву за гріх, щоб задовольнити закон повною мірою для всіх тих, хто має скрушене серце і упокорений дух; і більше ні для кого не можна буде задовольнити закон повною мірою” (2 Нефій 2:6–7). Цей уривок з Писань вказує, що для гордовитих і пихатих буде так, наче ніколи не було здійснено ніякої Спокути.

Ісус Христос—живий. Він—наш Спаситель, наш Викупитель. Він—

прославлена воскресла істота. Він здатний передавати любов, яка є настільки могутньою, настільки безмежною, що людині не під силу рівноцінно ні описати, ні виразити її. Він віддав Своє життя, щоб розірвати пута смерті. Його Спокута повною мірою ввела в дію план щастя Його Небесного Батька.

Ісус збалансував справедливість і милість, і від нас вимагається бути слухняними Його евангелії. Він—світло для всього людства. Він—джерело всієї істини. Він виконує всі Свої обіцяння. Усі, хто слухаються Його заповідей, заслужать найславніші благословення, які тільки можна увявити.

Без Спокути план щастя Небесного Батька не міг би повною мірою здійснитися. Спокута дає всім

можливість подолати наслідки зроблених у житті помилок. Якщо ми слухаємося закону, то отримуємо благословення. Якщо ми порушуємо закон, то від попередньої нашої послухності нічого не залишається, щоб задовольнити вимоги справедливості за порушений закон. Спасителева Спокута дозволяє нам покаятися у будь-якому непослуху і завдяки цьому уникнути покарання, якого б вимагала справедливість.

Моє благоговіння і вдячність за Спокуту Святого Ізраїлевого, Князя Миру і нашого Викупителя постійно збільшуються, коли я стараюся більше зрозуміти її. Я усвідомлюю, що людським розумом повною мірою не збагнути, людською мовою належно не передати повну значущість всього, що Ісус Христос зробив Своєю Спокутою для дітей Небесного Батька. Але все ж дуже важливо, щоб усі ми дізналися про неї все для нас можливе. Спокута—це та необхідна складова в плані щастя нашого Небесного Батька, без якої цей план не можливо було б здійснити. Ваше розуміння Спокути і усвідомлення того, що вона означає для вашого життя, будуть значною мірою допомагати вам краще застосовувати все знання, досвід і вміння, які ви отримуєте у земному житті.

На моє переконання, дуже корисно спробувати увявити собі, чого вимагала Спокута від обох—від Батька і від Його старанного Сина. Ось три виклики, які були перед Спасителем:

Перший—неймовірне почуття відповідальності, бо Він усвідомлював: якщо Він не зробить все досконало, ніхто з дітей Небесного Батька не зможе повернутися до Нього. Вони б навічно були вигнані з Його присутності, оскільки у них не було б шляху покаятися за порушення законів, а

ніщо нечисте не може бути в присутності Бога. План Його Батька мав би провалитися, і кожна духовна дитина була б під вічним контролем і тортурами Сатани.

Другий—Своїм абсолютно чистим розумом і серцем Він мав повною мірою відчувати наслідки всього, що людство вчинило, навіть наслідки найаморальніших, наймерзенніших гріхів.

Третій—Він мав вистояти до кінця у шаленому нападі сатанинських орд, коли фізично й емоційно Він уже ледь витримував. Потім, з причин, які ми не цілком розуміємо, Його Батько (хоч все було в Його силі!) тоді, коли Спаситель найбільше потребував підтримки, дозволив Йому взяти на Себе тяжку відповідальність і нести її, покладаючись лише на Свої власні сили...

Я намагаюся уявити собі, яким же болісним повинен був бути для нашого Небесного Батька той момент, коли Спаситель волав з хреста: “Боже Мій, Боже Мій, навіщо Мене Ти покинув?” (Матвій 27:46; Марк 15:34). Я не вірю, що Небесний Батько покинув Свого Сина Самого на хресті. Я вірю, що те волення має пояснення, бо Син відчув, що залишився без підтримки й допомоги, яку Він завжди відчував від Свого Батька. Його Батько усвідомлював, що Спасителю потрібно здійснити Спокуту цілком і повністю Самому, без зовнішньої допомоги. Батько не залишив Свого Сина. Він уможливив для Свого досконалого Сина отримання нагород—вічних плодів Спокути.

Нікому з нас не вдасться відповідним чином оцінити у земному житті всі благотворні наслідки Спокути.

Кожному з нас вкрай необхідно зміцнити своє розуміння важливості Спокути Ісуса Христа, щоб вона стала непохитною основою, на якій має

будуватися наше життя. Оскільки світ дедалі більше відмовляється від фундаментальних норм і оскільки чесність, цнотливість і чистота все більше ігноруються в гонитві за задоволеннями, наше розуміння Спокути Ісуса Христа і віра в неї додаватимуть нам сили і здібностей, які потрібні для успішного життя. Це розуміння також принесе впевненість у тяжку хвилину і спокій у момент збентеження.

Я з усією силою закликаю вас взятися за особисте вивчення плану, щоб краще розуміти і цінувати незрівнянні, вічні, нескінченні наслідки досконалого виконання Ісусом Христом Його божественно призначеного покликання—бути нашим Спасителем і Викупителем. Глибоке особисте розмірковування над Писаннями, що супроводжується дослідженням, сердечною молитвою, зміцнить ваше розуміння Його безцінної Спокути і збільшить вашу вдячність за неї. Є ще

один дуже дієвий спосіб пізнати Ісуса Христа і Його Спокуту—регулярно відвідувати храм.

Нехай кожен з нас з відновленою рішучістю навчає істинних принципів у святині своєї домівки. Якщо ми будемо робити це, то дамо найкращу можливість бути щасливими тим духам, які ввірені нашій опіці. Використовуйте Церкву як праведний інструмент для зміцнення сім’ї, але усвідомте, що ми як батьки маємо основну відповідальність і привілей бути спрямованими Господом у вихованні духовних дітей, яких Він ввірив нашій опіці.

Навчання істинам вдома—це справа першочергової важливості. Церква—важлива, але саме вдома батьки дають дітям необхідне розуміння і спрямування. Правду кажуть, що найважливішими покликаннями на час і на вічність є покликання батька і матері. З часом нас звільняють від усіх інших отриманих покликань, але

тільки не від покликання батька і матері.

Коли ви розмірковуєте—не просто читаете, а міркуєте й думаєте над уривком з Писань,—тоді сила Святого Духа проліє істини у ваш розум і серце, щоб вони стали для вас надійною основою у непевний час, в який ми живемо. Батьки, готуйте своїх дітей до труднощів, які у них попереду. Навчайте їх істині, заохочуйте їх жити за нею, і з ними все буде добре, як би сильно не хитався світ.

У цю Великодню пору вирішіть зробити Господа Ісуса Христа живим центром вашої домівки. Слідкуйте за тим, щоб кожне прийняте вами рішення, будь воно духовного чи матеріального характеру, визначалося думкою: “Що Господь Ісус Христос хоче, щоб я зробив?” Якщо Спаситель є центром нашої домівки, вона сповнюється миром і спокоєм. Дух спокійної впевненості заповнює дім, і це відчувають як діти, так і дорослі.

Найкращий шлях до постійних змін на краще—зробити Ісуса Христа своїм взірцем, а Його вчення—путівником у житті.

Якщо ви не виконуєте Його заповіді і відчуваєте себе негідними, зрозумійте, що саме тому Господь Ісус Христос і віддав Своє життя. Своєю Спокутою Він назавжди відкрив можливість виправити помилки, покаятися в неправильному виборі і подолати негативні наслідки життя, яке не відповідало Його вченням.

Спаситель любить кожного з нас і зробить так, щоб була задоволена кожна наша потреба, якщо ми через послухність станемо гідними всіх благословень, які Він хоче, щоб ми мали в цьому житті. Я люблю Його і захоплююсь Ним. Як Його повноважний слуга, я урочисто свідчу з усією силою свого ества, що Він живий, в ім'я Ісуса Христа, амінь. ■